

ki nechocemo miety za pana, gwałt, dla Bocha, kto słyszyt, ratuy!“ Także y do drugich cerkiew biegał, y do trzeciej cerkwie przybiegłszy, kazał bic we dzwon na gwałt, mówiąc, że „gotowem umierac przy tym, a tocho władiki nie chcemy miec za pasterza, tylko Łuckiego“.

Sexdecimus testis famatus Laurentius Gasprowicz, civis et anteaetae residentiae consul Bełzen., praestito corporali iuramento sic recognovit: Słyszałem to od ludzi, że Rus disuniatowie religiey greckiey dzwonili na gwałt na przedmiesciu, niedopuszczając władiki do cerkiew odprawowac nabożenstwa.

Septemdecimus testis famatus Augustinus Gołąbek, civis Bełzen. praestito corporali iuramento sic recognovit: Słyszałem to czasu niedawnego, idąc od fary s koscioła w niedziele przewodną Wielkonoczną, roku tego. od Dacka Panczuka, podkawszy go, który to mówił, isz „tocho pochanina, który przyjechał do miasta y czyni sie władką naszym, tedy go nechocemo miety za pasterza, salbira tocho y budo mo sie staraty, y garło swoje położymo że do cerkiew niedopusciemy“. Także y to słyszałem, że na przedmiesciu na gwałt dzwoniono.

Quod quidem testimonium seu scrutinium, per actoream partem deductum est actis praesentibus inscriptum et eidem parti actoreae authentice in ocluso rotulo extraditum.

Примѣч. 1) Подлинная выпись находится въ Холмскомъ Церковно-Археол. Музеѣ. Выпись скрѣплена двумя печатами и подписью Бѣльскаго городскаго писаря (notarius'a) Іоанна Окжецкаго.

2) Помѣщаемымъ нами документомъ отчасти пользовался о. Семеновичъ для своей статьи „Начало уніи въ Холмской епархіи“. Именно, онъ приводитъ въ русскомъ переводѣ свидѣтельское показаніе Іоанна Грушевскаго вполне и дѣлаетъ краткое извлеченіе изъ показаній четырехъ свидѣтелей. (*Холмско-Варшав. Епарх. Вѣстн.* 1882 г. № 1, стр. 4).

LII.

Письмо кіевскаго митрополита П. Могила къ епископу С. Коссову, въ коемъ онъ благодарить послѣдняго за его попеченіе объ интересахъ церкви, особенно при дѣловыхъ сношеніяхъ съ п. Сопѣгою, просить продолжить эти сношенія и приглашаетъ Коссова для личнаго свиданія (что составляетъ давнишнее желаніе митрополита) прибыть въ Кіевъ

1641 г. мая 7.

Przewielebny M. Oycze Episkopie Mscisławski, moy najmilszy w Duchu s. synu y sosłużytelu.

Że Wieleb. T. w sprawie Cerkwi Bożej podług żądania mego sedulo et zelore, a zwłaszcza z iego M. P. Sapięą, Marszałkiem W. X. L., starania swego (iakovy iacturam Cerkiew Boża nie ponosiła) przykładał, za takie staranie W. W. nielza inaczey tylko summas czynić przychodzi mi gratias, jakoż listowne W. W. podżękowawszy (ustnie da P. Bog) za pierwszym uzrzeniem amplificas repetam gratias. Z relaciy posłanego mego oycy Łuki zrozumiałem nieiakis politycki żart jego M. P. Marszałka w quocie amicabilis compositionis: bo nie według proportiey affectowaney przez W. W. y postanego mego quoty, to iest sta dwudziestu tysięcy, jego M. P. Marszałek tysiąc tylko kop litewskich non plus ultra cerkwi Bożej postępował, daiąc rationem, żeś my intra spatium trium annorum et sex mens. persecuti actionem. Już tedy inaczey nie przyidzie uczynić (jesli jego M. circa eandem quotam zostawać będzie) tylko prawa pilnować, a tym się quod juris et aequitatis będzie contentować. Uprzeymie iednak W. W. upraszam, aby W. W. ieszcze tentował compositionem z jego Moscią. A iezeli circa eandem resistere quotam zechce, tedy iusz terminu attentować przydzie, y W. W. przyłożyć omni modam curam, iakovy Cerkiew Boża namney szkody in suã dote a piis pie legata nie ponosiła. Za częstym pisaniem moim y affectacją abyś mie W. W. tandem aliquando nawiedził, zawždy żądanie moie, iako widze, repulsam odnosi: iusz tedy przynamney te teraznieysze in suo esse zostawa; a W. W. do mnie quam citissime powabi. Przytym mnie modlitwam W. W. y miłosci synowskiey contenduiąc, praesentiam sine mora W. W. u siebie widzieć czekam.—Z Monastyra Pieczarskiego v(etero) stylo 7 maii, an. 1641.

(Из рукописнаго сборника, найденнаго нами въ архивъ кіево-печерской Лавры; почеркъ письма тотъ же, что и въ документахъ подъ №№ XLII—XLIV).

Примѣч. Упоминаемый въ нисѣмѣ п. Сапѣга, маршалокъ Великаго Княжества Литовскаго, былъ третій сынъ знаменитаго канцлера Льва Сапѣги *Казиміръ Левъ*, получившій званіе надворнаго маршалка въ 1638 г. (см. *Encykl. Powszech.*, изд. 1866, т. XXII, стр. 936).